

[Lindinger]

meget forskel. Jeg har ikke på noget tidspunkt troet, at vi skulle komme igennem overenskomstforhandlingerne i år uden et politisk indgreb. Og det må trods alt være bedre at få et politisk indgreb end at få en storkonflikt. Det tror jeg nu også at nogle af ordførerne har givet udtryk for.

Når man spørger ude i samfundet – og jeg har da set adskillige enqueter – er man trods alt tilfreds med, at vi ikke skal have en storkonflikt. At man ikke kan være tilfreds med den måde, samfundet udvikler sig på, er da ganske klart, men der er mange, der har forståelse for, at det er umuligt – ja, jeg vil sige, at selv det, man gør nu, faktisk er over det muligste grænse – at sikre en reallønsfremgang.

I 1977 kunne vi ophøje mæglingforslaget til lov, og så faldt der lidt ro over gemytterne, men vi er sandsynligvis ved at være færdige med den tid, hvor man kan sige, at udbud og efterspørgsel på arbejdskraft, varer osv. kan reguleres uden myndighedernes indgriben. Jeg tror faktisk, den tid er ved at være forbi. Vi skal nok til, hvad enten vi kan lide det eller ej, at forberede os på noget mere planøkonomi i fremtiden.

Jeg sagde fra denne talerstol den 28. april 1977, at det måske ville være en god idé, at arbejdere og arbejdsgivere var sammen i en regering, fordi arbejdernes og arbejdsgivernes interesser – og det er min erfaring fra et langt liv i erhvervslivet – meget, meget ofte falder sammen. Det har vi lige set eksempler på også i de sidste dage. Så får vi en regering, som jeg selvfølgelig kan glæde mig over at jeg har kunnet slå til lyd for – det har jeg for øvrigt gjort for 10 år siden, også offentligt – og det er klart, at den bliver modtaget med meget stor skepsis ikke mindst af LO. Og vi får nogle Marienborgforhandlinger, som lægger op til et mål, som er helt håbløst at nå, ikke så meget på grund af målet i sig selv som på grund af tidspunktet. I oktober måned husker jeg at jeg stod på denne talerstol og faktisk kritiserede vor Nationalbankdirektør, som dagen før i TV havde udtalt, at det var en ren lykke og velsignelse for landet, at dollaren havde taget en kæmpenedtur. Alt ville blive billigere, og olieprodukter og alle andre varer ville blive meget billigere, vi skulle bare glæde os. Jeg stod så næste dag og sagde, at det passede ikke. Det måtte stå for en bankmæssig vurdering, men som for-

retningsmand måtte jeg sige, at det ville være til meget stor skade for landet, for nu ville de olieeksporterende lande bestemt sætte deres priser meget højere op, end dollaren var faldet. Det havde de ønsket, længe før den faldt. Det er også gået sådan. Jeg sagde ganske udtrykkeligt i oktober, at vi kan godt begynde at forberede os på en oliekrise, og det var dagen efter, at vi havde hørt om alle velsignelserne.

Nu har vi fået denne oliekrise, og derfor har jeg også kunnet sige til regeringen, at man skal ikke stirre sig blind på de mål, man stillede op under Marienborgforhandlingerne, hvor man absolut skulle bringe de 7,7 mia kr. ned til 6½ mia kr. Bare en fastholdelse af de 7,7 mia kr. ville have været et mirakel i mine øjne, fordi det ville have været en relativ reducere af et meget stort omfang. Jeg nærer ikke den mindste tvivl om, at valutabalanceunderskuddet vil stige. Men jeg tager det ikke så tungt som så mange andre, fordi jeg ved, at vi lever i et af verdens rigeste lande. Det er måske en overraskelse for nogle, men det gør vi nu alligevel. Jeg tror stadig, vi ligger inden for de første fem.

Det er derfor ikke så forfærdeligt med et valutabalanceunderskud, for vi må huske på, at alle andre lande, som importerer olie, også får forøget deres problemer, og derfor bliver der sådan set status quo inden for de lande, vi skal konkurrere med, og derfor behøver efter min mening arbejdsgiverne ikke være så forfærdelig bange, som de har ønsket at være. Rederne kan godt blive ved med at være bange for den lave dollar, og dem kan jeg ikke spå noget godt for. Det har jeg jo selv kunnet mærke på min krop. Fragtmarkedet og dollaren kan vi ikke gøre noget ved.

Men nu er der altså lagt op til et indgreb, og jeg tror ikke, at det er så ringe, som nogle vil gøre det til. Jeg tror, at der også under udvalgsarbejdet vil blive fileet lidt her og dér. Jeg får jo selv et stort problem, for nu holder erhvervsudvalget og arbejdsmarkedsudvalget møde samtidig her i aften og måske i nat, og da jeg ikke mener at lide af personligheds-spaltning, kan jeg ikke være begge steder, selv om jeg frygtelig gerne ville.

Jeg vil da håbe for de deputationer, der nu skal modtages, at de vil få noget ud af det, for man må ikke forvente, at det sådan bare lige kører igennem. Jeg har godt læst et sted, at når bare der er én stemmes overvægt, kan